

„Хайде вече се събудете
Малки хубави дѣца,
Коледата посрѣщнете
Съ ради, весели сърца!

Азъ ви нося разни дари:
Здраве, сили, снѣгъ, шейни,
Съ тѣзи тежкитѣ товари
Азъ прѣбродихъ планини.

Хайде бърже отворете,
Че ми коша дотежа,
Хайде бързайте, грабете —
Всичко е за васъ, дѣца:

Дрѣнки, сливи, круши сладки
И различнички нѣща,
Моливчета и тетрадки
И какви не чудеса!“

Ура! иде, иде иде
Дѣдо Коледа къмъ насъ,
Отъ снѣжинки се не види,
Цѣлъ подледенъ Дѣдо Мразъ!

Маргаритка

(Приказка — по Е. Чистякова Веръ).

На зелената полянка въ градината израсте мѣничка Маргаритка. Никой не я приближаваше, нито я поливаше прѣзъ горещитѣ лѣтни дни. Понѣкога я нападеше буенъ вѣтъръ, кжсаше нѣжнитѣ ѝ листца, привеждаше до земята гѣвкавото ѝ стѣбълце. Но тя винаги се крѣпѣше о земята, за да не бжде изкоренена. Така разтѣше тя сама, беззащитна. Близо до нея разтѣше стариятъ шипковъ храстъ. Веднажъ стариятъ храстъ каза на Маргаритката: